

slaa fast, at alle skal stilles ens. Det kan ikke nægtes, som det ogsaa er fremhævet i Mindretallets Betænkning, at ved at sige, at for Personer udenfor Arbejderklassen gælder som Regel det og det, har man delt Sygekassemedlemmerne i to Dele: Indenfor Arbejderklassen gælder nogle Regler, men for Personer udenfor Arbejderklassen gælder andre Regler. Det er det, Mindretallet har ønsket at protestere imod ved at hævde, at der ikke skal gøres anden Forskel end den, som naturligt kan gøres, ved at man siger, at der skal tages Hensyn til Indtægtens Art og Varighed.

Ministeren forstod ikke, at der ikke kunde blive Enighed, da Uoverensstemmelserne ikke var store. Jeg maa tilstaa, jeg forstaaer det heller ikke. Naar vi fra Mindretallets Side har erklæret, at vi vilde frafalde vort principielle Standpunkt, at Rigsdagen selv skulde bestemme, hvem der skulde have Statstilskud, og gaa ind paa, at det bestemmes af Ministeren efter Forhandling med et af Rigsdagen nedsat Udvalg, saa er der ikke langt tilbage til at faa Uoverensstemmelserne udjævnet. Men det er Ministeren og navnlig da hans Partifæller i Udvalget, der ikke har kunnet gaa ind paa den Betragtning, ellers havde vi jo været enige. Og hvorfor har de ikke villet gaa ind paa den Betragtning? Jeg har forstaaet, at det er, fordi de vil sikre sig paa Forhaand, saa vidt det lader sig gøre, at Bekendtgørelsen gør det Skel mellem Lønarbejdere og andre Arbejdere, som tydeligt nok baade Ministeren og Ordføreren ønsker. Det er Hovedgrunden til, at man ikke tør overlade det til Fastsættelse af Ministeren efter Forhandling med et Udvalg af Rigsdagen alene. Men hvis man vil gaa ind paa det, er vi fra vor Side villige. Vi vil kun, at Rigsdagen skal have Ansvaret, den skal ikke kunne lægge Ansvaret over paa Sygekassenævnet. Sygekassenævnet kan give Vejledning og mange gode Raad, og det har vi ogsaa forudsat. Derfor har vi sagt, at først skal det høres, og dets Udtalelser skal forelægges Rigsdagsudvalget, som skal tage Beslutning. Naar Ministeren og Flertallet ikke har kunnet gaa ind paa det, er det altsaa, fordi man ikke vil, at Ministeren skal følge, hvad Flertallet af Rigsdagen gennem sit Udvalg vil, men fordi man vil have den Bagdør aaben at kunne sige: Nej, det skal være, hvad Sygekassenævnet, maaske med Tilslutning af nogle af Rigsdagens Medlemmer, vil have skal staa i Bekendtgørelsen. Jeg kan derfor ikke sige andet, end at Forhandlingen ogsaa for mig har været

et Vidnesbyrd om, at det er nødvendigt, at vi enten sikrer os, at et Rigsdagsudvalg tager Beslutning, eller sikrer os, at Rigsdagen tager den, derved at vi stemmer om, hvordan Bekendtgørelsen skal se ud i de første 5 Aar, thi det er i Virkeligheden det, vi stemmer om.

Schovelin: Efter det Svar, den højtærede Minister gav paa det Spørgsmaal, som var rettet til ham angaaende Overflytningsretten, staaer det i alt Fald mig klart, at det Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet, ikke vil være fyldestgørende, men at det vil være nødvendigt mellem anden og tredje Behandling at søge at give den Tanke, der ligger til Grund for dette Forslag, et tydeligere, mere utvetydigt Udtryk. Den højtærede Ministers Svar gik ud paa, at ingen Indenrigsminister burde vække Splid indenfor Sygekasseverdenen. Det kan lyde meget godt, men det er jo ikke det vigtigste ved hele denne Sag. Om de tilfældige Organisationer, der i Øjeblikket er skabt mellem Sygekasserne indbyrdes, skal bestaa vedblivende, eller i hvilket Omfang de skal bestaa, er en ganske underordnet Ting i Sammenligning med, om selve Statslovgivningens Formaal skal ske Fyldest, og der er ingen Tvivl om, at det paa et hvilket som helst Tidspunkt har været Lovgivningsmagtens bestemte Villie, at Overflytningsretten faktisk skulde være en til hvert enkelt Medlem hæftende Ret og ikke være afhængig af tilfældige organisatoriske Mellemleds Fordogtbeholdninger. Derfor maa vi sørge for til tredje Behandling at have en klar og tydelig Formulering, saa vi faar Rede paa, hvad Ministeriets Standpunkt egentlig i saa Henseende er, og saaledes, at vi i det hele taget faar klart udtrykt fra vor Side, at vi ønsker, at denne vigtige Side af Sygekasseinstitutionen bevares uforandret, at der med andre Ord ikke sker en vilkaarlig Føringelse af det nuværende Sygekassevæsen paa et saa væsentligt Punkt.

Med Hensyn til Fortsættelsessygekasserne ønsker jeg blot at sige, at som Regel vil en saadan jo blive bestyret af de samme, som bestyrer den anerkendte Sygekasse, hvoraf den er en Fortsættelse og, det vil efter min Formening i Praksis blive en uoverkommelig Opgave for de Mennesker. Det vil føre til, at de vil fristes til at paatage sig mere, end de fornuftigvis bør og kan paatage sig. Allerede derfor er jeg en bestemt Modstander af Fortsættelsessygekasserne, foruden af de af mig i min